

Paula Underwood: Ki szól a farkasok nevében? – indián történet

2022.01.05.

-Indián történet-

Sok-sok évvel ezelőtt olyan sokan lettünk, hogy szűk lett az erdő népünknek.

Kiküldtünk ifjakat, hogy találjanak új földet, ahol folyhat tovább régi életünk.

Elmentek és visszatértek... Mindegyiknek volt javaslata... Mindegyiké más...

A népnek pedig döntenie kellett, hogy melyik volna az igazán megfelelő.

Volt egy vadász abban az időben, Farkas testvérnek hívták. Énekére válaszoltak a farkasok. A kicsik olykor követték őt az erdőben, mert kíváncsiak voltak a titkaira, vagy leültek mellé a tűzhöz, és hallgatták a farkasokról szóló történeteit. Még a farkasok énekével is próbálkoztak.

Az összegyűlt nép figyelmesen hallgatta a fiatalok történeteit a fákról és hegyekről, erdei tisztásokról és sebesen futó folyókról, szarvasokról, mókusokról és bogyókról. Fontolgatták, melyik terület lehet biztonságosabb a nagy esők idején, védettebb a hideg teleken, és melyik lehet a Három Nővér: a Kukorica, a Bab és a Tök számára a legmegfelelőbb.

Figyelmesen hallgattak, majd választottak.

Mielőtt választottak, minden fiataalt végighallgattak. Mielőtt döntöttek, mindegyikük szólhatott. Az is, aki értett a vizek nyelvén. Az is, aki tudta a Hosszú Ház titkát. Az is, aki a

téli viharok barátja volt. Az is, aki a Három Nővért szolgálta. Miután mindegyiküket végighallgatták és megegyezésre jutottak, akkor a legidősebb közülük felemelkedett és szólt: „Legyen így, ahogy lennie kell.”

„De várjunk csak!”- figyelmeztetett valaki... „Hol van Farkas testvér? Ki fog szólni a farkasok nevében?”

Ám a nép határozott, a döntést nem lehetett megváltoztatni. Rögvest elküldtek férfiakat, hogy megfelelő helyet keressenek a Hosszú Háznak, hogy nagy tisztásokat égensenek a Három Nővérnek, hogy a vizeket a megfelelő irányba térítsék.

De mindenki befogta a fülét, senki nem volt hajlandó újra átgondolni a döntést. Amikor az Új Otthon elkészült, egész népünk útra kelt, hogy átköltözzön. Képzelné lehet, milyen nagy volt az öröm. Az új helyen hűvösek voltak a nyarak és védve voltak a zord tél elől, körül ölelve a szarvasokban és mókusokban bővelkedő erdővel, benne gyors folyású patakokkal. Még az áldott Három Nővér számára is jutott hely.

Mindenki ujjongott, és senki nem látta az árnyékok mögül leselkedő farkasokat! De ahogy múlt az idő, elkezdtek látni... Ha valaki egy elejtett szarvast vagy mókust akasztott a fára, aztán valami kötélféle után nézett, amivel a húst felkötözhetné, mire visszatért, már csak a zsákmány hűlt helyét lelte, és láthatta a távolban a farkast.

Kezdetben ez elfogadható alkunak tűnt: területért élelem. De hamar nyilvánvalóvá vált, hogy többről van szó... ahogy a farkasok meg-megjelentek a házaink között, az asszonyok elkezdtek aggódni a csecsemőikért. Kitalálták, hogy a falu szélére élelmet tegyenek ki a farkasoknak. De sosem volt elég sok a kirakott hús, a farkasok telhetetlenek voltak, követelőzők, élelem után kutatva egyre beljebb merészkedtek a faluba. Rosszabb volt a helyzet, mint korábban. Nem volt reményünk arra, hogy békében éljünk a farkasokkal.

Hallva az asszonyok jajveszékelését, a férfiak állandó őrséget

állítottak, hogy megvédjék az otthonaikat. A farkasok ellenségekké váltak. Egyre nagyobb feladattá vált a védekezés, alig maradt erő a téli előkészületekre. Ahogy múltak a napok, a Nagy Hideg egyre hosszabbnak és dermesztőbbnek tűnt.

A férfiak tanácsot tartottak. Látták, hogy a farkasok népét sem elűzni, sem megbékíteni nem lehet. Ez a föld kevés mindannyiuknak. A farkasokat talán ki lehetne pusztítani, de ez évekre nyúló véres háborút jelentene. A belátás és megfontolás népéből gyilkos néppé válnának, a farkasok gyilkosaivá. Nem akarták ezt a változást.

Végül a vének egyike kimondta mindannyiunk gondolatát:

Úgy tűnik, hogy Farkas testvér valamennyiünkénél előrelátóbb volt. Most már valóban sokkal nehezebb itt maradnunk, mint amennyi fáradtsággal járt volna egykori döntésünk megváltoztatása.

Le is zárhatnám itt a történetet azzal, hogy a nép a tél elmúltával felkerekedett és új otthont keresett magának.

Csak hogy ez a történet megváltoztatta népem gondolkodását. A Tanácskozás végén az egyik Vén felemelkedett és azt mondta:

Legyünk megfontoltabbak ezentúl, hogy többé ne kelljen újonnan felépített házainkat elhagynunk.

Ne fordulhasson elő, hogy erőinkkel takarékoskodva sokkal több erőt veszítsünk végül, mint amennyit óvni akartunk.

Megtanultuk, hogy hogyan válasszunk olyan helyet, ahol kevesebb téli vihar tombol, ahelyett, hogy amit a vihar lerombolt újjá kellene építettünk.

Megtanultuk, hogyan válasszunk területet, ahol a vizek nem rekednek meg, azok helyett, a betegségek helyett, amit ilyen nedves helyeken kapnánk.

Most pedig tanuljuk meg figyelembe venni a Farkast!

Ettől kezdve megkérdeztük egymást, amikor egy Új Helyről, vagy Új Útról kellett döntést hoznunk. Megpróbáltuk megérteni az erők áramlását. Mérlegeltük az előnyöket és a hátrányokat.

Mindaddig, amíg valaki fel nem állt, és fel nem tette a kérdést, hogy emlékeztessen minket a félig elfeledett dolgokra, amelyeket már nem látunk eléggé tisztán...

Mondd meg nekem, néném...

Mondd meg nekem, bátyám...

Ki szól a farkasok nevében?

Forrás: Who Speaks for Wolf: A Native American Learning Story As Told to Turtle Woman Singing by Her Father, Sharp-Eyed Hawk

Fordította: Fóti Péter és Vesztl Zsófia / feldolgozta: Takács Géza

További információ az írónről: Paula Underwood a Wikipédia lexikonban

Kapcsolódó bejegyzések:

- Fóti Péter: A hallgatás spirálja
- Zoe Jane Playdon: A demokratikus tanácskozás elvei